

sunt; recitemus, quæ ipsos Bojos comprehendunt: *Ex castris Romanorum, quæ Placentiæ erant, Galli auxiliares ad duo millia peditum, & ducenti equites, vigilibus ad portas trucidatis, ad Hannibalem transfugerunt, quos Pœnus benigne allocutus, & spe ingentium bonorum accensus, in civitatem quemque suam, ad sollicitandos popularium animos, dimisit.*

De Pœnorum vero in Brutios injuriis, atque damnis, hæc ex antiquis sane Scriptoribus habemus; ex Livio: *Amilcar, Carthaginensis classis Præfectus, vastatis Locrorum & Brutiorum agris, cum omni classe in Panormitanam revertitur. Ex Polybio: Vibonenses autem libentius agrî depopulationem, urbisque terrorem pati, quam a Romanorum fide discedere voluerunt: Senatusque hoc postea percito, sexto Pomponio Legato cum vigintiquinque longis navibus vibonensem agrum, maritimamque oram Italiæ tuendam attribuit. Ex eodem lib. 6. Græcas urbes, in Romanorum societate manentes, Hannonem tentasse, Locrensesque inter alios sua sponte urbem omnem necessariis rebus, quo Pœnis pertinacius resisterent, instruxisse. Ex quibus Barrius noster concludere pro re nostra jure potuit: Non enim Carthaginenses Locrensiùm, Brutiorum, Vibonensiùmque, ac demum utranque Calabriæ maritimam oram omnem vastassent, si Populi ad Pœnos descivissent, & societatem cum illis iniissent. Itaque ex Transpadanis Italis Boji, primi omnium Italorum, & cum ipsis Isubres, & Ligures, a Romanis ad Hannibalem defecere, societatemque cum eo iniere; non autem Brettii, cæterique Calabri.*

Ut autem oratio nostra eo revertatur, unde digressa est, concludendum superest, nunquam Brutios Christi tortores fuisse, quia pœna illa a Romanis